

РЕШЕНИЕ

№ 38

София, 13.03.2018 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, Второ наказателно отделение, в открито съдебно заседание на двадесет и първи февруари през две хиляди и осемнадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: БИСЕР ТРОЯНОВ

ЧЛЕНОВЕ: 1. ГАЛИНА ТОНЕВА
2. ПЕТЯ ШИШКОВА

при секретаря Кристина Павлова и с участието на прокурора Петър Долапчиев разгледа докладваното от съдия Троянов н.д. № 1295 по описа за 2017 г.

Касационното производство е образувано по жалба на подсъдимия Ц. В. Ц., чрез защитниците му адвокат Л. К. Д. и адвокат Н. Д. Р., против нова присъда № 20 от 05.10.2017 г. по в.н.о.х.д. № 524/ 2017 г. на Врачански окръжен съд, Наказателно отделение, с искания за отмяна на въззивния съдебен акт и оправдаване на подсъдимия, или за връщане на делото за ново разглеждане.

В жалбите се сочат всички касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 – 3 от НПК.

Касаторът счита, че не е длъжностно лице по смисъла на чл. 93, т. 1, б. „б“ от НК, макар да е заемал длъжността на главен инженер на СП „РАО“ К.; освен това липсва годен обект на присвояване, тъй като инкриминираният цимент е отпадъчен продукт на производствен процес в предприятието и не е бил заприходен като стоково-материална ценност. Деянието е малозначително, а наложеното наказание е явно несправедливо, като несъответно на ниската степен на обществена опасност на деянието и на дееца.

Подсъдимият Ц. В. Ц. не взема становище пред касационната инстанция. Неговите защитници поддържат касационната жалба по изложените в нея съображения.

Представителят на Върховната касационна прокуратура счита жалбата за неоснователна, тъй като подсъдимият е длъжностно лице и годен субект на престъплението по чл. 201 от НК, присвоеното чуждо имущество не е производствен отпадък, а има стопанско предназначение. Не са допуснати нарушения на материалния и на процесуалния закон, а наказанието е справедливо определено.

Върховният касационен съд, след като обсъди доводите на постъпилата жалба, изложените от страните съображения и извърши касационната проверка в законоустановените предели, намери следното:

С присъда № 20 от 05.10.2017 г. по в.н.о.х.д. № 524/ 2017 г. Врачанският окръжен съд отменил изцяло оправдателна присъда № 13 от 26.06.2017 г., по н.о.х.д. № 37/ 2016 г., по описа на Районен съд - Козлодуй, и признал подсъдимия Ц. В. Ц. за виновен в това, че в условията на продължавано престъпление, в качеството си на длъжностно лице – главен инженер на СП „РАО” К., за времето от 12.11.2013 г. до 01.10.2014 г. присвоил чужди движими вещи (насипен портландцимент С. I 52,5 N и полиетилен), на обща стойност 2371,47 лева, поверени му да ги пази и управлява, поради което и на основание чл. 201, ал. 1 във вр. с чл. 26, ал. 1 от НК и чл. 54 от НК му наложил наказание от десет месеца лишаване от свобода, изпълнението на което отложил за изпитателен срок от три години, на основание чл. 66 от НК. Подсъдимият Ц. бил лишен от правото да заема ръководна държавна или обществена длъжност за срок от три години. В тежест на подсъдимия били възложени разноските по делото, а съдът се разпоредил и с веществените доказателства.

Касационната жалба на подсъдимия Ц. В. Ц. е неоснователна. Доводите за нарушение на материалния и на процесуалния закон, както и за явната несправедливост на наказанието, не се споделят.

1. Твърдението за липса на длъжностно качество у подсъдимия повтаря неправилните изводи на първоинстанционния съд. Въззивната инстанция внимателно е разгледала служебните функции и компетентност за поста главен инженер в СП „РАО” К., за да обоснове длъжностното качество у дееца. Тези функции сочат на организационно-ръководна дейност (т. 2 от ТР № 73/1974 г., ОСНК), защото е свързана с координиране на действия по планиране, осигуряване и поддържане на необходимата апаратура, механизация, автотранспорт и производствени бази, контролът над дейностите по ефективното им използване, координиране на дейността по планиране и доставяне на материали, машини и съоръжения, необходими за специализираното подразделение, координиране правилното разходване на предвидените финансови средства (длъжностната характеристика, л. 130-146, т. II д.п.). Конкретно за нуждите на наказателното производство служебната дейност на подсъд. Ц. включва още и правото му еднолично да разрешава изнасянето на стоково-материални ценности от други лица извън територията на държавното предприятие, съгласно Инструкция за пропускателния режим в АЕЦ (л. 100-149, т. III д.п.), спесимени за 2013 г. и 2014 г. и заповеди №№ АД-416/ 2013 г. и № АД-426/ 2014 г. на изпълнителния директор. Без подписа на подсъд. Ц. върху бланка-образец № 7 не е било възможно каквато и да е стоково-материална ценност, собственост на електроцентралата, да премине през контролно-пропускателните пунктове. Така очертаните длъжностни функции и изрично възложените му с инструкцията правомощия изпълват съдържанието на длъжностното качество по чл. 93, т. 1, б. „б“ от НК – ръководна работа и работа, свързана с управление на чуждо имущество.

Правилна е тезата на касатора, че главният инженер на АЕЦ К. не е материално отговорно лице и нему не се заприходявали стоково-материални ценности, включително и инкриминираните цимент и полиетилен. Това обстоятелство е прието от окръжния съд и изобщо не е спорно по делото. Длъжностното качество на подсъдимия Ц. обаче произтича от служебните функции на заеманата длъжност, представляваща ръководна работа, а заедно с изрично възложените по инструкция дейности – и дейност по управление на чуждо имущество.

2. Залегналото в касационната жалба възражение за несъставомерност на деянието, защото липсвал годен предмет на присвояване, е неоснователно.

Защитната теза е отхвърлена от въззивната инстанция с убедителни аргументи, изведени от разкритите по делото факти. Същите не подкрепят съждението, че изнесенят цимент е отпадъчен продукт от дейността на предприятието и няма стойност, а така също без паричен еквивалент са и найлоновите чували, в които насипният цимент бил натоварен, защото с тях била доставяна преди това друга суровина (зеолит) в електроцентралата. И щом циментът не бил заприходяван повторно същият представлявал малоценен и малотраен производствен отпадък.

Въззивният съд опровергал правилността на тезата, погрешно възприета и от първата съдебна инстанция, позовавайки се на разкритите чрез гласни доказателства данни за същността на технологичния процес, ползващ цимент със специфични добавки за втвърдяване на течните радиоактивни отпадъци от дейността на енергоблоковете (л. 6-7 от мотивите). Работещите в предприятието констатирани, че по прахоуловителите полепвал цимент в немалки количества (от 320 кг до 420 кг на вложени в производство 20 тона или годишно около 3,2 до 4,2 тона), който бил събиран в найлонови чували и оставян на временно съхранение в склад. Събраният по този начин цимент не бил изхвърлян като отпадъчен продукт, тъй като бил ръчно влаган отново в производството по втвърдяване на други по-малко радиоактивни течни отпадъци. Затова и циментът не бил заприходяван отново. При тези доказателства въззивната инстанция правилно обосновала извода, че почистеният от прахоуловителите цимент бил собственост на държавното предприятие и имал своя материална стойност като стандартизирана стока, макар и с променен първоначален състав след производствената технология и вече превърнат в радиоактивен. Затова били въведени дейности за повторното влагане на събрания при почистването цимент в друг сходен производствен процес, както и стриктния контрол за изнасянето на всички радиоактивни продукти извън зоната на електроцентралата, за която наред с други лица отговарял и подсъдимия Ц..

Инкриминираните количества цимент като стандартизиран продукт с парична стойност и производствени качества представлява материален актив, а заедно с доставяните на предприятието чували и отделни топове полиетилен са собственост на СП „Р.о.“ (част от държавното предприятие [фирма]) и следователно представляват годеен предмет на престъпление против собствеността.

Отделните престъпни деяния са довършено с всяко разпоредително действие на подсъд. Ц. като длъжностно лице, с което противозаконно разрешил изнасянето на чуждите вещи извън територията на стопанското предприятие. С поведението си, манифестирано четирикратно, деецът лишил държавното дружество от собствеността му върху инкриминираните вещи (цимент и полиетилен – топ и чували), които му били поверени да ги управлява именно като главен инженер.

Деянието осъществява признаците на длъжностното присвояване по чл. 201 от НПК, представлява продължавано престъпление по смисъла на чл. 26 от НК, поради което материалният закон е приложен правилно.

3. Престъпното деяние не е малозначително по смисъла на чл. 9, ал. 2 от НК.

Обществената опасност на деянието не е пренебрежимо ниска. С първите три от противозаконните разпореждания подсъд. Ц. е присвоил 3 тона цимент, а полиетиленът е 5 топа (250 кг) и отделно 5 кг на чували, и още 2 връзки. Предметът на престъпление не представлява отпаден продукт, каквото неправилно възражение се съдържа в жалбата. Обществената укоримост се завишава и от многократното повторение на престъпната деятелност (съответно на 12.11.2013 г., на 08.09.2014 г., 15.09.2014 г. и на 01.10.2014 г.), от общата стойност на присвоеното имущество в размер на 2 371, 47 лева, както и от високата длъжност която подсъдимият заема. Основателно е ангажирана наказателната отговорност на дееца и правилно е признат за виновен в извършеното престъпление за длъжностно присвояване по чл. 201, ал. 1 във вр. с чл. 26 от НК.

4. Несъстоятелни са възраженията за явна несправедливост на наказанието. Същото е определено при съобразяване на всички смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства, изложени, макар и схематично, на стр. 18 от въззивните мотиви. Размерът на санкцията е индивидуализиран при засилен превес на смекчаващите личността на подсъд. Ц. обстоятелства и пренебрегване тежестта на отегчаващите. Затова и наказанието от десет месеца лишаване от свобода се оказва снизходително.

Наказанието на подсъдимия Ц. Ц. следва да остане определено при условията на чл. 54 от НК, тъй като не са налице изключителни или многобройни смекчаващи обстоятелства за приложение на института по чл. 55 от НК, каквото неоснователно искане е развито в касационната жалба.

Воден от изложените съображения касационният съд счете обжалваната въззивна присъда за правилна и законосъобразна, постановена в съответствие с процесуалните изисквания и правилно приложен закон, а наказанието е справедливо наложено. Атакуваният съдебен акт следва да бъде потвърден.

Върховният касационен съд, на основание [чл. 354, ал. 1, т. 1 от НПК](#)

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА присъда № 20 от 05.10.2017 г. по в.н.о.х.д. № 524/ 2017 г., по описа на Врачански окръжен съд.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.